

MARIE LU

PŘELOŽILA PETRA BADALEC

RUDÉ
MĚSTO

COO
BOO

Rudé město

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Marie Lu

Rudé město – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Pro Prima

Miluju tě přesně takového, jaký jsi.

Přeložila Petra Badalec

RED CITY

Copyright ©2025 by Xiwei Lu. All rights reserved.

Jacket illustration ©2025 by Micaela Alcaino

Translation © Petra Badalec, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4204-3

ISBN e-knihy 978-80-267-4205-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4215-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4216-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

RUDÉ MĚSTO

MARIE LU

PŘELOŽILA PETRA BADALEC

COO
BOO

Běžné alchymické symboly

kámen
mudrců

písek

Tři piliře

síra

rtuť

sůl

Čtyři základní elementy

vzduch

země

ohně

voda

Sedm planetárních kovů

stříbro
Měsíc

rtuť
Merkur

měď
Venuše

cín
Jupiter

olovo
Saturn

zlato
Slunce

železo
Mars

Obyčejné prvky a pozdější kovy

arsen

antimon

bismut

platina

zinek

kobalt

hořčík

lithium

fosfor

draslík

nikl

kov

magnet

ocel

krystal

popel

kyselina

esence

slaná
voda

olej

vosk

dřevo

ocet

sklo

mýdlo

borax

Obory alchymie

Bioalchymie

*Věda o transmutaci organické
hmoty*

Filozofie

*Věda o písku, kameni
mudrců*

Polemika

*Umění alchymického boje
a válčení*

Elementalismus

*Studium elementální
alchymie*

Alchiatrie

*Alchymické lékařství
a léčitelství*

Nejmocnější alchymické syndikáty světa

Grand Central

Belle Epoque

Lumines

Neuwelt

Pirenne

Hong Meng

Viongozi

Babylonia

ČÁST PRVNÍ

*Angel City,
Kalifornie*

Alchymie je víc než pouhá přeměna jedné věci v jinou. Nejde o transformaci olova ve zlato, kamene ve vodu nebo jakéhokoli prvku v jiný. Nikoli, jádrem alchymie je věčné bažení po dokonalosti, která dřímá v našem nitru. Je to naše lítost nad vším, čeho jsme nikdy nedosáhli, nad všemi sny, které se nám nikdy nesplnily. Jsou to otázky, které nám v pozdních nočních hodinách nedopřávají spánku. Kdo jsi a kým se staneš? Do jakého světa jsi vkročil a jaký po tobě zůstane? Co vykonáš, aby na tobě záleželo? Jakou stopu za sebou zanecháš, aby tvá existence nepřišla vniveč?

Nový alchymista, Suzume Ito, 1996

Sam

Sam je dítě, a tak vidí krásu ve všem.

Dokáže strávit hodinu obdivováním zákrut ulity šneka. Každé ráno ona a její plyšák Králík pozdraví máslově žluté pampelišky vyrůstající z prasklin v chodníku. V noci pouliční lampy vytvářejí na zemi stříbrné kaluže. Sam přejíždí dlaněmi po kovových mřížích na dveřích jejich bytu a cítí, jak se jí pod prsty rozeznívá jejich hudba. Trhlina na stropě ložnice má tvar hvězdy. A když její matka šije záclony ze starých prostěradel, Sam s úžasem sleduje, jak ručně vyšité květiny tančí ve větru, jako by látka byla opravdová louka.

Pro ni je jejich byt obrovský. Má uklizenou koupelnu a funkční osvětlení, ložnici, kterou sdílí s matkou, koberec, na kterém Sam inscenuje příběhy s Králíkem a stádem umělohmotných koní, kuchyň, kde se vaří teplá jídla, a ledničku, kterou její matka nějakým způsobem dokáže neustále udržovat plnou. Matka vyvaňuje dlouho do noci, připravuje dušené hovězí rolky a nadýchané bochánky a míchá vejce s rajčaty, zbytky přeměňuje na smaženou rýži a balí porce jídla do mrazáku na celý týden. Nikdo neumí hospodařit s penězi tak dobře jako ona. Pětilibrový pytel mouky stojí stejně jako bochník chleba, vystačí ale na několik týdnů a dají se z něj vyrobit nudle i cibulové placky. Mleté kuřecí maso vydrží déle, když se smíchá s vejci a zelím a zabalí se do knedlíků. Slupky od melounu se naloží, takže změknou a dají se restovat. Zmrazením porcí dušeného masa z hovězího krku zakoupeného v pondělí – akční balení, které má těsně před datem spotřeby – se dá ušetřit až třicet dolarů měsíčně. Za sedmdesát

pět centů člověk pořídí celý pytel dýní ze zahrádky mexického souseda.

Sam miluje usínat s vůní dobrého jídla, která se line jejich domovem. Miluje, jak nadaná je její matka ve všem, co dělá. Někdy má pocit, že jí srdce z těch tisíců malých radostí v jejím světě musí co nevidět puknout, a každý den se těší na každičkou z nich, protože jsou to jediné, co kdy poznala. Takhle vypadá dokonalý život.

Když se Sam poprvé dozví o alchymii, vidí jen to, čím by měla být: vidí krásu a nekonečné možnosti.

Samina matka pracuje v čínské restauraci Mandarin Palace na rohu Čtvrté a Normandské. Sam nemá žádné kamarády, se kterými by mohla trávit čas po škole, ani spolužáky, kteří by ji pozvali někam ven, takže prostě jede metrem kolem YMCA a divadla Odyssey do restaurace, kde pak vysedává na židli v koutě, dělá si domácí úkoly a čeká, až její matka skončí v práci. Ostatní zaměstnanci restaurace kolem ní procházejí, aniž by se na ni byl jen podívali. V létě Sam tráví dlouhé dny sama v potu tváře ve skladu restaurace, vychutnává si vánek z točícího se ventilátoru a drtí koláčky štěstí v plastových pytlíčcích na prach. Nikdo se sem za ní nikdy nepřijde podívat ani se jí nezeptá, jak se má. Sam se domnívá, že nebýt vidět je její zvláštní nadání.

Jednoho horkého odpoledne, hned po začátku čtvrté třídy, je svědkem toho, jak její matka přijímá objednávky od dvou mužů, kteří mají na klopách svých obleků připnuté odznaky ve tvaru zlaté lišky. Pan Hayes, majitel restaurace, k nim nervózně přiběhne, aby je ujistil, že jídlo bude na účet podniku. Sam sedí u stolu v rohu vedle nich, nikdo si jí nevšímá, čas od času zvedne oči od domácích úkolů, aby mohla pokukovat po jejich krásných polobotkách. V tak obyčejném prostředí vypadají ti muži téměř nadpozemsky, látka jejich obleků je jemná a luxusní, vlasy mají uhlazené a dokonalé a manžetové knoflíčky se jim ve světle lesknou jako drahokamy. Jediná další příležitost, kdy vidá tak dobře oblečené lidi, je, když její autobus projíždí kolem divadla Odyssey a ona zahlédne jeho návštěvníky v elegantních šatech,

jak netrpělivě přešlapují přede dveřmi a čekají, až se otevrou. Nyní Sam upírá pohled dolů, srdce jí při pohledu na muže buší a přemýšlí, jaké to je, být hodný takové pozornosti.

Ti dva spolu tiše rozmlouvají.

„Dostal už Taylor přízvisko?“ zeptá se první z nich.

Ten druhý přikývne a zvedne vidličku. „Konstantin,“ odpoví mu.

„Hm,“ řekne první muž. „Takže elementalista?“

„A vynikající. Diamond ho prý vezme s sebou, až pojedou do Oxfordu vyjednávat novou smlouvu.“

„Na to se mi její syn zdá být příliš mladý.“

Druhý muž si bezděčně pohrává s vidličkou. „Je tak nadaný, že kvůli němu udělají výjimku.“

„Měli bychom se obávat?“

„Myslíš, že v Lumines nemáme talentů dost?“

„Tak jsem to nemyslel.“

Muž mírně otočí zápěstím.

Sam zamrká. Přísáhla by, že ještě před chvilkou držel v ruce vidličku, teď je to ovšem lžice. Zatímco si s její pomocí vmíchá do kávy třpytivý bílý prášek, Sam se snaží přesvědčit sama sebe, že ta lžice byla vždycky lžicí. Kdyby byla méně bystrá, možná by se jí to i podařilo. Ale její mysl je rtuťovitá a její paměť tak dokonalá, že si dokáže zapamatovat celou knihu pouhým prolistováním jejích stránek. Takže i když se snaží věřit v opak, ví, co viděla. Lžice byla dříve vidlička.

Když se její matka vrátí s objednávkou, ti dva uprostřed věty změní téma a chválí vzhled jídla a levné stříbrné náušnice, které má její matka v uších. Matka se ovšem usmívá tak, jak to dělává, když na ni zákazníci křičí – napjatě a pokorně, se sklopenýma očima. Zamumlá „děkuji“. Teprve když odejde, pokračují muži v původním rozhovoru. Sam, nevinná a zcela ignorovaná, poslouchá dál, příliš mladá na to, aby pochopila, proč mužova chvála její matku tak vyděsila.

„Ví Reed, že pojedou i Will?“

„Ještě ne.“

„Měl bys mu to říct. Bude lepší, když to uslyší od nás než od okřídleného lva.“

Druhý muž se zašklebí. „A proč to musím dělat zrovna já?“

Ten první muž pokrčí ramený. „Jsi v tom dobrý.“

„Kecy. Zasloužím si povýšení.“

„Trpělivost. Alchymie je věda o přeměně něčeho na něco víc žádoucího, ne? Tak se proměň. Vylepši se. Zbytek přijde sám.“

Druhý se při té radě zamračí. A zatímco Sam přemýšlí nad jejich rozhovorem, plynule přejdou ke stížnostem na dopravní situaci.

V podvečer vejde Samina matka do skladu restaurace a sezná, že její dcera se zasněným úsměvem na tváři z nudy lepí rozdrčené koláčky štěstí na podlahu, stále přitom žasne nad nepřehlédnutelným projevem magie, jehož se ten den stala svědkem, nad neokázalou krásou vidliček, které se plynule proměňovaly ve lžíce.

Kdyby byla Sam starší, všimla by si, jak má její matka tenké, rudé rty rozpraskané po náročném dni, během něhož nestihla vypít ani kapku vody. Všimla by si mírného chvění jejích rukou vyvolaného nošením obrovských táců s jídlem pro ty, kdo se toho dne nahrnuli do restaurace kvůli pracovním obědům, a nejspíš by jí neušly ani popáleniny na matčiných zápěstích, které si způsobila při manipulaci s várnicemi.

V tomhle věku však Sam dokáže jen hledat světlo v matčiných očích, určit, zda jsou jasné a odpočaté, nebo ztěžklé únavou, kterou prozrazují půlměsíčitě stíny pod nimi. Ví, že vlasy její matky jsou známkou toho, kolik času měla během dne na jejich úpravu – podívá se, zda jsou stále úhledně sčesané dozadu do dlouhého copu, nebo vypadají tak, jako právě v tuhle chvíli: uvolněné z copu a rozčuchané, s černými prameny splihle visícími po obou stranách matčina obličeje, rozježené tak, že pod umělým světlem zářivky připomínají hřbet vyděšené kočky.

Sam tedy vidí vyčerpání, ale ne špatnou náladu, a její mladé srdce se rozjasní, šťastné, že je její matka tady a že spolu mohou konečně zamířit domů.

Matka se mračí, nejprve na Sam a pak na nepořádek na podlaze ve skladu, který patří jejímu šéfovi. V ruce svírá plastový sáček se zbytky jídla, starou rýží a česnekovým kuřetem, které se dva dny neprodalo.

Sam konečně zaregistruje matčinu náladu, je už však pozdě. „Uklid to,“ sykne matka a trhnutím vytáhne Sam na nohy tak silně, že jí z toho lupne v rameni. Sam vyjekne. „Než to uvidí.“

Jenže šéf to vidí. A o deset minut později stojí její matka před Hayesem, Sam se schovává za jejíma nohama, zadržuje slzy a drží si bolavé rameno, zatímco on říká její matce, jaké má štěstí, že dovoluje tomu jejímu zasranému zmetkovi trávit čas v restauraci během jejích směn. A zároveň jí snižuje výplatu o čtyřicet dolarů kvůli lepkavým skvrnám, které lepidlo zanechalo na podlaze skladu.

Po návratu domů pošle matka Sam za trest na hodinu do kouta, zatímco ona jde do kuchyně, aby osmažila zbylou rýži s česnekem a vejci, nakrájela kuře na kostičky a zabalila ho do wonton knedlíčků s kapustou a jarní cibulkou. Sam v očekávání večere hlasitě kručí v břiše.

Konečně matka přece jen dovaří a zavolá ji k jídlu. Stolují v tichosti. Sam stále bolí rameno. Přendá si hůlky do druhé ruky a přemýšlí, co by měla říct, aby matku trochu rozveselila.

Nakonec krotce zašeptá: „Promiň, mami.“

Matka se na ni nepodívá. „Víš, proč se zlobil?“

„Protože jsem tam udělala nepořádek,“ odpoví.

„Protože se bál.“

„Proč se bál?“ zeptá se Sam.

„Protože když tam zákazníci jedí, očekávají, že to tam bude čisté.“

Sam skloní hlavu a cítí, jak se jí do očí znovu hrnou slzy. Vzpomene si na ty dva dobře oblečené muže a jejich jídlo zdarma, vybaví si bolestivý úsměv své matky.

„Víš, proč jsem se zlobila já?“ zeptá se jí teď matka.

Sam zírá na zeď za matčiným zády, bojí se odpovědět nesprávně a ukládá si tenhle rozhovor do paměti, aby příště už neudělala stejnou chybu. Hanba ji dusí. Je jako všechny ostatní děti, které se zoufale snaží potěšit své rodiče, ale nikdy se jim to nepodaří. Matka pořád tolik dře, a přesto jí Sam vždycky dokáže něčím zkomplikovat život.

„Protože jsi mohla přijít o práci,“ hádá Sam nakonec.

„Protože jsi poslouchala ty dva zákazníky,“ řekne matka. „Nelíbí se mi, když špehuješ cizí lidi.“

Sam na to nic neodpoví, ale všimne si naléhavosti v matčině tónu, která na okamžik převáží nad přísností. Něco na těch mužích její matku znepokojilo, i když Sam nemá odvahu zeptat se co.

Matka na ni upře pohled. Pak tiše dodá: „Promiň, že jsem tě dneska tak zatáhla za tu ruku.“

A tentokrát si Sam u matky povšimne známek lítosti – uvolnění svráštěného obočí, přivřená víčka, lehce shrbená ramena, která ostře zvýrazňují její klíční kosti. Až Sam vyroste, pochopí, že její matka jí ten den nechtěla ublížit, ale to je vlastně jedno, protože to stejně udělala.

„Starej se sama o sebe,“ nabádá ji matka, „a neplet se do cizích věcí. Chci, abys ses soustředila jen na své známky.“

„Ano, mami,“ odpoví Sam.

„Než se naděješ, budeš na vysoké škole. Tak se soustřeď a pilně pracuj. Míř ke hvězdám, ano?“

To byly první anglické fráze, které se její matka kdy naučila: *pilně pracuj, míř ke hvězdám*, slova matky, která chce, aby její dcera mohla uniknout životu, který měla ona sama, rada někoho, kdo zažil temnější časy a snaží se jít za světlem. Je to jediná věc, na které záleží. Škola, titul, práce, peníze, svoboda. Vždycky, vždycky existuje naděje, pokud pilně pracuješ.

Míř ke hvězdám!

Sam ta fráze vždycky připadala zvláštní. Neříká, že člověk může hvězd dosáhnout. Jen že se o to může pokusit.

„Slib mi to,“ naléhá na ni teď matka.

Sam přikývne. Matka ji vezme za ruku, přitiskne si ji ke rtům a řekne jí, ať si ještě přidá rýži.

Tu noc leží Sam v posteli a zírá na prasklinu na stropě. Znovu přemýšlí o reakci své matky na muže v restauraci a fantazíruje o tom, jak se vidlička proměnila v lžíci. Možná to viděla i její matka. Že by ji vyděsilo právě tohle?

Alchymie je věda o přeměně něčeho na něco víc žádoucího.

Ale co to vlastně znamená? Co to je alchymie? Co znamená žádoucí? Sam se snaží pochopit ten pojem, protože si nikdy nepředstavovala něco víc, nikdy nepřemýšlela o tom, že by v životě chtěla něco jiného. Přesto jí tato fráze zůstává v živé paměti a slova postupně ovlivňují její mysl, jak už to slova mají ve zvyku.

Vzpomíná si na lítost v očích své matky, na to, jak vyčerpaně v restauraci vždycky vypadá. Možná by bylo žádoucí, domnívá se Sam,

kdyby její matka nemusela tak tvrdě pracovat. Kdyby měly více peněz, aby mohly přemalovat hvězdicovitou prasklinu na stropě. Možná by nové záclony byly lepší než staré povlečení zalátané ručně šitými květinami. Možná by se jim hodil větší byt bez mříží na dveřích. A pak začne přemýšlet, že by možná bylo lepší mít lepšího plyšáka než Králíka, hezčí hračky než umělohmotné koníky, číst nové knihy, kterým nechybí přebaly, a nosit oblečení, které její matka nevyráběla ze starých látek. Možná by bylo hezké, kdyby si jí ostatní víc všímali, kdyby mohla vypadat tak bohatě, elegantně a důležitě jako ti muži v restauraci. Možná by mohla být lepším dítětem, takovým, jaké si její matka zaslouží.

Žádoucím. Poprvé v životě se Sam zamýšlí nad tím, zda existují alternativy, zda existuje něco lepšího než to, co má teď, zda může být lepší verzí sebe sama, než jaká je nyní. Poprvé v životě cítí zvláštní touhu po něčem, co nedokáže přesně popsat. Rostoucí vlnu touhy, bažení po něčem větším, grandióznějším. Po vítězství. Po úspěchu. Touhu po něčem víc.

Všechno může být krásnější. A protože všechno má potenciál být později krásnější, zdá se to teď najednou krásné o něco méně.

Osmdesát procent vesmíru tvoří temná hmota, látka, kterou nedokážeme vidět, detekovat ani ovlivnit. Přesto víme, že existuje, protože ovlivňuje vše od rotace našich galaxií až po vznik hvězd. Stejně tak je tomu i s duší. Můžeme vědecky změřit veškerou hmotu lidského těla, ale co mu vdechuje život? Co nás oživuje, dodává našim očím jiskru? Alchymie je tedy odvětvím studia temné hmoty a v širším smyslu pouze jednou ze stezek na cestě vědy, která se snaží odhalit tajemství veškerého života.

Podstata nicoty, Dr. Peter Lawrence Taylor, Ph.D., 1987

Ari

To první, čeho si Ari na Sam všimne, nejsou ani její doširoka otevřené, rozzářené oči, ani její vlasy, rovné jako temná vodní hladina, ale to, že se zdá, jako by si jí nikdo jiný nevšímal.

On nemá ponětí, jaké to je. Jeho po celý život pronásledují pohledy, kamkoli se hne – dokonce i když žil ještě v Súratu v Gudžarátu, což si však vybavuje jen útržkovitě a mlhavě. I tady, na základní škole, která je tvořena betonovými budovami za plotem z drátěného pletiva, přímo naproti opuštěnému bytovému komplexu a tři míle od koncertní síně Shrine Auditorium, kde se o víkendech scházejí různé celebrity. Někdy slyší, jak o něm ostatní studenti drbou – *proč je tak plachý, umí vůbec anglicky?* –, a někdy ho kluci strkají, smějí se mu, výhrůžně cení bílé zuby a snaží se ho vyprovokovat. On se jen schoulí ke svému batohu a snaží se zmizet. Každé ráno ho černé auto vysadí jeden blok od školy a on zatočí za roh a uvidí u brány Sam. Vždy si jí okamžitě všimne, jeho pohled na ní ulpí v okamžiku, kdy vystoupí ze školního autobusu a zamíří do hlavní haly. Má zvláštní schopnost vyhýbat se ostatním dětem, jako by dokázala předvídat, kdy do ní kdo vrazí, a on jí závidí, jak snadno ji ostatní přehlížejí, jak se dokáže stát neviditelnou. Za nic na světě to nedokáže pochopit. Pro něj je nejviditelnější osobou v celé škole. Nedokáže se na ni nedívat.

První den sedmé třídy Ari zvedne oči od čmáranic ve svém sešitu a uvidí ji přicházet právě v okamžiku, kdy zazvoní zvonek. Sam u vchodu do třídy zaváhá, očima hledá místo co nejdál od katedry a pak zamíří k prázdné židli vedle něj. Když prochází kolem, ucítí

z jejích šatů vůni vařeného jídla – míchaných vajec, pažitky – prolínající se s vůní větru. Jedno z dětí poblíž se zasměje a zamumlá, že tu někdo nejspíš šlápl do hovna, ale nikdo jiný se jejím směrem nepodívá.

Sam odhodí batoh a usadí se na židli. Není na ní nic zvlášť pozoruhodného – černé vlasy má stažené do hustého culíku, má drobný obličej a nos posetý pihami. Ale oči jí září a prohlížíjí si třídu, jako by si ji chtěly zapamatovat.

„Ahoj,“ zašeptá Ari.

Její velké oči se překvapeně otočí k němu a on pocítí náhlou touhu ji nakreslit.

„Ahoj,“ odvěti šeptem ona.

„Jsem Ari.“

„Já Sam.“

Pak přijde učitelka, všechny pozdraví a ona od něj odvrátí pohled, ale on se na ni ještě chvilku dívá, srdce mu buší a poprvé v životě touží po tom, aby si ho někdo všímal víc.

Když se Ari soustředí, dokáže si vybavit vzpomínky na své dětství v Gudžarátu: silnice zaplněné auty a motocykly, rikši tlačící se v řadě podél nich, pouliční prodejce volající na kolemjdoucí, vlhké teplo odrážející se od asfaltu. Sluneční paprsky prosvítající skrz dýkovité listy zederachů lemuujících ulice. Plechové střechy na pozadí lesknoucích se mrakodrapů, úzké uličky s prádlem visícím nad hlavami lidí, vzduch prosycený kouřem, splašky a kořením a vlhké zdi drolící se na prach.

Plachý chlapec, takovým označením ho častovali tety a strýcové, když následoval svou matku k řece, kde prala prádlo, k zeleninovým stánkům, aby kupovala lilek, česnek a okru, do chrámu, kam přinášela obětiny v podobě banánů a mang. A on se schovával v záhybech jejího sárí, klopal oči a pozoroval trávu, dokud se od něj pozornost neodvrátila.

V některých ohledech měl štěstí – byl chudý, ale ne nedotknutelný, a nenarodil se jako dívka. Jeho sestru Kriti často obtěžovali muži.

Jedna její spolužačka zmizela, když jí bylo třináct. Tělo jiné dívky ze sousedství bylo nalezeno na břehu řeky. Přesto ho, jak rostl, lidé se zájmem sledovali a on zažíval nepříjemný pocit, který se mu vryl pod kůži.

Ty oči, říkali. Ty vlasy.

Utíkal, když chtěl uniknout pohledům, které se rády zdržovaly na jeho velkých tmavých očích, rukám, které rády hladily jeho lesklé černé kudrlinky a oblíny jeho tváří. Lidé měli tendenci se ho dotýkat – a on nechápal proč. Jako dítě byl ještě zcela neviný, pokud jde o pojem přitažlivosti, která vábí jednoho člověka ke druhému.

Veškerá pozornost ho jen znervózňovala – řekl něco špatně, udělal něco trapného, vypadal snad neupraveně? Postupem času se naučil udržovat si odstup. Mnoho jeho vzpomínek z té doby obsahovalo pleskání jeho pantoflů po zaprášených ulicích a svět, který se míhal kolem něj. Miloval běhání, vychutnával si pocit teplého větru ve vlasech. Do chůze zpomaloval jen se svým strýcem, protože ten se občas zastavil, aby koupil cigarety, a Arimu dal devadesát rupií na nanuk v nedalekém stánku Quality Wall.

Právě při jedné z těchto pochůzek Ari uviděl muže sedícího v otevřené kavárně přes ulici, jemuž vlály vlasy pod stropními ventilátory, zatímco si s majitelem obchodu připíjel šálkem napěněného čaje. Ind světlé pleti s hlasitým smíchem a dobře naškrobeným oblekem, který signalizoval bohatství. V Arim se probudila zvědavost. Možná to byl obchodník s diamanty.

Ari na chvíli odvrátil pohled, aby si koupil nanuk. Když pak znovu pohlédl oním směrem, muž se na něj upřeně díval. Ari rychle sklopil oči a snažil se zkrotit svou narůstající úzkost. Všiml si ten muž, že na něj Ari zírá? Urazil ho snad něčím?

Po minutě se neznámý muž zvedl ze židle a přešel ulici, aby se k němu přiblížil. Ariho pohled se obrátil ke strýci a tiše u něj žadonil o pomoc, ten ovšem právě vtipkoval s prodávacem a smích proudil stejně rychle jako jejich slova.

Neznámý muž si přiklekl k Arimu. Vypadal podivně – starší pán se šedivými prameny v upraveném vousu, ale s očima, které vypadaly, jako by patřily někomu mladšímu. Teď, když byl blízko, ucítil Ari závan kolínské – santalové dřevu, levandule, jantar, luxusní vůně, které

neznal. Na klopě mu zářila brož ve tvaru zlaté lišky, která přitahovala pohled.

„Lidé na tebe zírají,“ řekl muž. Jeho gudžarátština měla nádech cizího přízvuku.

Ari žvýkal dřevěný klacík od nanuku a nic neříkal.

„Viš proč?“

Ari to nevěděl, ne doopravdy. Jeho nohy se chvěly touhou utéct.

„Je to proto, že máš silnou duši.“ Muž natáhl ruku, aby poklepal Arimu na hrud', a ten ucouvl, kůže ho zabrněla, dotek mu přes košili připadal jako horké železo. „Silná duše přitahuje každého. Má sílu svádět a té si lidé všimnou. Někteří tomu rádi říkají charisma. Ty jsi ale ještě malý.“

Znělo to jako výtka a Ari se instinktivně narovnal, aby vypadal větší. Muž se zasmál.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

Ari znovu zavrtěl hlavou. Srdce mu v hrudi bušilo.

„Ne?“ Muž si ho prohlížel. „Kde bydlíš?“

Ari se znovu podíval na svého strýce.

„Jehnátko. Neboj se.“ Muž natáhl ruku a nabral hrst mulče z podloží nedalekého stromu. Ari nedokázal potlačit vzdech – špína poskvrnila mužovy jemné ruce, úlomky dřeva mu zanechaly v kůži třísky.

Když se ale mužova ruka vrátila k Arimu, mulč byl pryč a na jeho místě byl nový nanuk, celý a nedotčený.

Ari zíral na zmrzlinu a cítil, jak se okolní vzduch chvěje, jako by se časová osa jeho života právě měnila. Odkud se ten nanuk vzal? Kam se poděla ta mulč?

Nakonec se přiměl promluvit. „Kdo jste?“ zeptal se tiše.

Muž vypadal, jako by se nic zvláštního nestalo. Jen se na něj vědoucně usmál. „Prométheus,“ řekl. „Ještě se uvidíme.“ Pak vstal a s rukama v kapsách se pustil ulicí pryč.

Když se strýc vrátil k Arimu, chlapec v ruce stále držel nový nanuk. Strýc ho poplácal po zádech a zeptal se ho, proč si ho ještě nesnědl, žertoval, že mu nanuk sní on, jestli ho Ari nechce. Ari se neodvážil zmínit podivné jméno toho cizince. Prométheus, nebyl to nějaký starověký západní bůh? Nebyl si jistý, slyšel to jen jednou v nějakém

filmu. Strýc by se na něj díval, jako by se zbláznil. Ari tedy držel nanuk, aniž by ho snědl, a to ani když z praskliny v čokoládové polevě začala odkapávat rozteklá vanilka. Nakonec mu strýc zmrzlinu vytrhl z ruky a snědl ji na několik soust. Ari ho pozoroval a přemýšlel, jestli se mu v ústech zase rozpadne na mulč, jestli se strýc zašklebí, vyplivne ji a uhoď Ariho za to, že si z něj vystřelil. Ale jeho strýc si nanuk jen vychutnával, jako by byl opravdový, a když dorazili domů, Ari si pomyslel, že to, co viděl, možná špatně pochopil. Možná byl tím cizincem tak zaražený, že svůj nanuk nesnědl. Je přece zřejmé, že ho ten muž nevytvořil jen z hrsti mulče, kterou sebral na ulici. A čím víc o tom Ari přemýšlel, tím lépe se cítil. Nesmyslný výplod jeho fantazie. Možná ten muž ani nebyl skutečný.

Ale když se Ari ráno probudil, uslyšel z obývacího pokoje jejich domu mužův hlas s cizím přízvukem a jeho hlasitý smích. Chvilí ležel na své rohoži, pomalu se potil v ranním horku a poslouchal. Cizinec mluvil s Ariho matkou, i když Ariho matka odpovídala tak úsečně, že to občas znělo, jako by muž nemluvil s nikým.

Náklady ubradím já.

Ne, nejde o půjčku.

Ne, bude bydlet tam.

Ano, to bude jeho měsíční stipendium.

Ale samozřejmě že se může vrátit.

Venku Ari slyšel svou sestru smát se se starším bratrem, svého otce, jak je kárá svým tichým, jemným hlasem, a později v životě se k této vzpomínce bude znovu a znovu vracet, zavře oči a představí si tu scénu: Kritiny elegantní ruce pokryté mýdlovou pěnou, jak oplachují misky, Dev, jak si odhrnuje kudrlinky z čela, táta, jak si suší košili na slunci.

O chvilí později vešla do jeho pokoje matka, s vráskami na čele a lesklýma očima, rty stažené do úsměvu, který vypadal zároveň jako zamračení. „Podívej se na sebe, pořád vyspáváš,“ pokárala ho. Její hlas byl napjatý a Ari pocítil, jak se mu srdce sevřelo panikou.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Pojď, pojď.“ Položila mu chladnou ruku na tvář a on se k ní přitulil. „Pojď ven a pozdrav strýčka. Nabídl ti výlet, takže mu musíš být vděčný.“

Ari poslechl, protože miloval svou matku, a vstal, aby se seznámil s mužem, který nebyl jeho strýcem.

Když Ari poprvé přijel do Angel City, ten muž – Ari se dozvěděl, že se jmenuje Rudra Mahadžán – ho ubytoval v luxusním hotelu, kde byla klimatizace, pro něj poměrně neznámá záležitost, nastavena na tak nízkou teplotu, že celou noc strávil třesoucí se pod dekou. Každý den mu na vozíku naloženém stříbrnými podnosy přivázeli bohatou snídani, oběd a večeři. Ari si jídlo opatrně prohlížel a šťouchal do něj vidličkou, dokud ho Rudra neujistil, že je vegetariánské. Stejnou pozornost Ari věnoval i vodě z kohoutku, které nedůvěřoval. Mezi jídly si čmáral na papíry s logem hotelu a lenořil u oken, ohromen podivným panoramatem města. Nesměl chodit ven, což bylo nakonec dobře, protože se stejně bál bloudit sám po nové zemi.

Druhý týden dal pan Rudra Arimu k dispozici elegantní byt v jednom z nejvyšších pater budovy Eastern Columbia Building, slavné tyrkysovo-zlaté terakotové dominantě centra města. Byl mnohem prostornější, než potřebovalo dítě, s několika ložnicemi, vysokými stropy, dlouhými chodbami, okny sahajícími od země ke stropu a s podlahami z hladkého, popelavě šedého dubu a žilkovaného mramoru.

Skříně byly plné košil s nažehlenými límečky, kalhot, kravat a sak, vše již ušité přesně Arimu na míru. Bylo tam tolik oblečení z tak jemných látek, že se z toho Arimu zatočila hlava. Vyrůstal v košilích, které podědil po bratrovi a bratrancích, které byly ošuntělé a vybledlé, a v kraťasech tak velkých, že si je vždycky musel stáhnout otcovým opaskem, aby mu nesklouzly z boků. Dotýkat se tak nádherných šatů mu připadalo jako hřích. Ale přesto se usmíval, když si zkoušel hedvábí a len, a vychutnával si chladný dotek kovových knoflíků na své hrudi.

Ale zdaleka nejlepší částí bytu byly knihovny, které lemovaly chodby a pracovnu. V polovině týdne se objevila parta stěhováků s nesčetnými krabicemi knih – některé měly lesklé nové kožené desky, jiné voněly po starém papíru. Ari nikdy předtím žádnou knihu nevlastnil.

Byly všechny opravdu pro něj? Oslněný sledoval, jak zaplňují desítky polic, až nezbylo ani jedno volné místočko. Té noci seděl v posteli s hromadou nových knih kolem sebe a hladově jimi všemi listoval. Většina z nich byla v angličtině, několik v latině, francouzštině a mandarínštině. Zatím nedokázal žádnou z nich číst, ale přesto je všechny studoval a zamýšlel se nad podivnými diagramy propletených kruhů, nekonečnými vzorci a tvary posvátné geometrie.

Následujícího odpoledne, hned po Ariho prvním dni v americké škole, ho vyzvedlo černé auto. Tehdy uměl anglicky jen málo a celý den byl pro něj utrpením, litaní čtení řeči těla a vysedáváním v kurzu angličtiny jako druhého jazyka, aniž by rozuměl tomu, co mu děti říkaly a nad čím se pohihňávaly. Vyčerpaný mlčky seděl v autě, zatímco řidič tiše nadával na dopravní situaci. Nezdálo se to tak zlé, pomyslel si Ari, když sledoval, jak muž ukazuje vztyčený prostředníček jinému autu, ne ve srovnání s dopravou v Súratu.

Po půl hodině auto dorazilo do centra města, kde zastavilo před Ústřední knihovnou Angel City. U vchodu na něj čekala starší dívka s krátkými blond vlasy. Stejně jako pan Rudra měla na klopě svého bezchybného, námořnický modrého kostýmku zlatou liščí brož. Podívala se přes své modré brýle na Ariho vybledlé tričko a džíny.

„Ari?“ ujistila se.

Ari přikývl.

Ukázala na sebe. „Isla,“ odpověděla. „Vítej v Lumines.“ Kriticky poukázala na jeho oblečení. „Tady od tebe očekáváme, že se vždy budeš prezentovat jako příklad dokonalosti. Doufám, že se zítra oblékneš odpovídajícím způsobem.“

Ari její výtku pochopil natolik, že zahanbením zrudl. Nikdo mu neřekl, že si má dnes obléct nové šaty. Možná si mysleli, že je to přece samozřejmé.

Isla ho provedla dveřmi ve stylu art deco do rotundy zdobené nástěnnými malbami z historie města a pak směrem k soukromému křídlu. Nad vchodem byla vytesána slova: GALERIE ALEXANDERA REEDA. Uvnitř Ari zvedl hlavu a zíral na rozlehlou kruhovou studovnu s podlahou pokrytou měkkým kobercem, na kterou dopadalo pableskující světlo z klenutého skleněného stropu, a sloupy s rytinami spirál listů a různých fází měsíce. Pod kamennými oblouky

zdobenými řezbami Isaaca Newtona a Demokrita seděl na jednom konci dlouhého dřevěného stolu tucet dobře oblečených studentů, zatímco v přední části místnosti stál pan Rudra.

Všichni se otočili a upřeně se na Ariho zahleděli. On tam jen tak stál ve svých obnošených šatech, nervózně se vrtěl a tváře mu hořely studem, zatímco si ho ostatní měřili od hlavy až k patě. Jeden z chlapců odvrátil pohled, aby se nerozesmál. Dva další si vyměnili významné úsměvy. Pouze dívka s úhledně zapletenými copánky kolem hlavy mu věnovala drobný, přátelský úsměv.

Jak si Ari přál, aby mohl hned utéct a schovat se někam, kde by ho nikdo neviděl.

Isla pokynula Arimu, aby se posadil na konec stolu, kde na něj již čekal tlumočník. Pak se postavila vedle pana Rudry.

„Dobré odpoledne, Ari,“ řekl mu pan Rudra.

„Dobré odpoledne,“ odpověděl tiše, což byla jedna z mála frází, které znal.

Pan Rudra spolkl jakousi lesklou bílou pilulku. „Jsme připraveni?“ zeptal se.

Následovala nerovnoměrná vlna příkývnutí. Tlumočník začal k Arimu tiše promlouvat v gudžarátštině, a tak Ari poprvé uslyšel slovo *alchymie*. Začal svou první lekci o velkém tajemství, které se skrývalo pod světem, o němž se domníval, že ho zná.

Zoufale toužil zavolat domů. Pan Rudra však jeho prosbu okamžitě smetl ze stolu.

„Striktní pravidlo Lumines,“ řekl Arimu úsečně. „Tvoje místo je tady. Všechno ostatní tě bude jen rozptylovat.“

Místo toho jim Ari po prvním týdnu napsal dlouhý dopis, což byl zvyk, který převzal od otce. *Jak se má Kriti? Jak se má Dev? Stýská se vám po mně? Je táta v pořádku?* Představoval si, jak se jeho matka během večere stará o Kritina snoubence a jeho otec připravuje věno. Představoval si Deva v uniformě šoféra, jak vozí bohaté páry. Možná na něj také mysleli, Kriti nahlas vzdychala, jak jí chybí, a Dev si občas posteskl: *Kéž by tu byl Ari*. V noci, sám ve své nové ložnici, jim Ari

nahlas šeptal, že je moc vděčný, že je obklopen takovým luxusem, že dostal neuvěřitelnou příležitost a že na něj budou pyšní. Ale jeho sny byly plné smíchu jeho bratra a sestry a útěchy jeho matky, která se dotýkala jeho tváří. Probudil se s dopisem stále v ruce, se snem o vlhkosti Súratu na kůži, s uzlem osamělosti v hrudi a žaludkem toužícím po dhokle a aloo puri.

Když se druhý den ráno ptal pana Rudry, zda by mohl alespoň poslat dopis do Súratu a dát své rodině vědět, že je v pořádku, pan Rudra mu neodpověděl. Jen vzal dopis, strčil si ho do saka a odvrátil se od něj.

Dny se proměnily v týdny. Ari napsal své rodině další dopisy, ale místo aby je předal panu Rudrovi, schoval si je do svého deníku. Jeho angličtina se rychle zlepšovala a ve škole už byl s to pochytit více z toho, co se říkalo. Týdny se proměnily v měsíce. Stesk po domově ho obklopoval jako prázdné objetí. Snažil se představit si, jak se život jeho rodiny zlepšuje díky penězům, které jim posílá, a říkal si, že je určité jednoho dne znovu uvidí, že není sám a ztracený na moři.

Další týdny. Další měsíce. Jeho deník se plnil neodeslanými dopisy, zprávami pro matku o tom, jak je šťastný a jak se mu daří, zprávami, které nikdy neuvidí. Jeho angličtina byla nyní plynulá, přízvuk už zmizel. Začal zapomínat, jak se píše v gudžarátštině, váhal nad slovy, která kdysi znal, a nahrazoval je angličtinou, když si nemohl vzpomenout. Sníl o tom, že se zeptá matky, jak se řekne tohle, jak se řekne tamto, co je to za slovo a co tamto. Chtěl si s panem Rudrou promluvit o domově, zda se stále modlí, zda má v Indii rodinu, zda je s ní v kontaktu, zda je pro něj někdy těžké dodržovat pravidla Lumines.

Ari však neměl odvahu takové věci nadnést, a tak se místo toho uzavřel do sebe. Žádný z ostatních studentů alchymie nepřišel ze zahraničí a jeho spolužáci si už vytvořili své okruhy přátel. Neměl nikoho, s kým by mohl mluvit a kdo by mohl pochopit ten jedinečný pocit, když se snažíte znovu zapustit kořeny v neznámé zemi.

Celý rok. Další léto. Nový deník.

Nový školní semestr, nová třída.

A pak, na podzim, uviděl ve třídě dívku, které si nikdo nevšímal.

Uviděl dívku jménem Sam.

[...] a Diamond Taylorová by měla dorazit za třicet minut, aby přestříhla pásku při slavnostním otevření Winged Towers, ikonického přírůstku do panoramatu Angel City od této slavné podnikatelky. Stavba věží trvala téměř deset let a nyní jsou oficiálně nejvyššími budovami v Kalifornii. Jak můžete vidět za mnou, velká část fasád budov je vyzdobena ve stylu art deco, což odkazuje na její hvězdnou minulost. Nyní už zbývá jen dokázat, že objekt obstojí ve zkoušce času.

zpravodajské záběry ze slavnostního otevření
Winged Towers, 1995

Sam

Měsíc poté, co Sam poprvé spatřila muže v restauraci, začalo v Angel City naplno období požárů.

Větry Santa Ana se prohánějí horskými průsmyky a horce vanou nad vysušenou zemí sežehnutou letním sluncem, kde každá jiskřička může snadno zažehnout plamen. Nedbale odhozená špatně típnutá cigareta. Ledabyly uhašený táborák. Gril na zahradě, který zůstal na chvíli bez dozoru. Vzplane jedna jediná jiskra, odskočí na suchou trávu a ožije, roztáhne svou tlamu a pohltí všechno široko daleko. Jedna taková jiskra se zažehla na začátku týdne v údolí Bel Air a ještě toho večera se rozhořela v ohnivou linii, která se šířila z jednoho kopce na druhý, proti noční obloze se vzdouvaly oranžové a karmínové valy a zanechávaly za sebou spoušť. O dva dny později dým z požáru zastínil oblohu a slunce se proměnilo v krvavě červenou kapku. Bledý popel se vznáší ve vzduchu a vytváří sněhu podobný nános na kapotách aut. Vypadá to jako konec světa, ale lidé si dál žijí své životy a apokalypse vzdorují.

Sam zírá na kouřovou clonu a sní o tom, jak to všechno bude vypadat za několik měsíců, až déšť horečku zchladí a spálená půda opět zezelená. Proměna téhle země je alchymii ročních období.

Alchymie.

Ted', když Sam zná definici tohoto pojmu, se ho snaží uplatňovat, kde může. Lesní požáry se mění v bouřky, mrtvá tráva v nový porost, semena v květiny. Vzduch vysušený horkem se mění v dech, který se sráží v chladu. Sluncem zalitá odpoledne se mění v mrazivé večery.

Ranní ulice plné dělníků ze staveb a lidí s kartonovými cedulemi se mění v noční uličky osvětlené neonovými světly a elegantní davy. Alchymie, alchymie.

Ty muže v restauraci Sam spatří ještě dvakrát, ale matka ji покаže dě pošle čekat dozadu do skladu, kde Sam sedí až do večera a v tíchém zoufalství může jen hádat, o čem muži asi debatují. Doma Sam zanedbává školní povinnosti a místo toho používá matčin notebook, aby si na internetu hledala informace o alchymii. Nemá nikoho, komu by o svých objevech mohla říct, a rozhodně nechce riskovat, že tím mámu naštvě, takže se svěruje pouze svému drahému příteli Králíkovi, kterého drží na klíně a používá jej jako polštář pod bradu, zatímco si nahlas předčítá stovky odkazů o starověké západní posedlosti přeměnou olova na zlato a východním dychtěním po dosažení nesmrtnosti. O tom, že je to falešná věda. Předchůdkyně moderní chemie.

Nikde se ovšem nedozví nic užitečného o tom, co by to mohlo znamenat *dnes*. Najde pouze online skupiny, jejichž členové si vykládají tarotové karty, radí se s jasnovidci a míchají různé chemikálie, aby vytvořili falešné alchymické elixíry. Čím více Sam hledá, tím méně pravdy nachází. Všechno to zní asi stejně věrohodně jako čarodějnictví, samé vymyšlené nesmysly. Ale ti muži v restauraci nevypadali jako lidé, kteří se oddávají mysticismu – vypadali jako obchodníci. A přesto mluvili o alchymii, jako by to byla známá skutečnost, stejně hmatatelná jako chlapec jménem Will, o kterém se zmínili, a jeho matka Diamond Taylorová.

Jak už to často bývá, když se člověk o něčem poprvé doslechne, Sam brzy začne jméno Diamond slýchat všude kolem sebe.

V centru města stojí Centrum Diamond Taylorové pro léčbu rakoviny dětí, jehož jméno vyvedené obřími písmeny je viditelné i z dálnice. Na letních oslavách města starosta Diamond Taylorové děkuje a uvádí seznam dalších sponzorů. Zpravodajská agentura zveřejnila fotografii ze zimního gala v Angel City, na které je Diamond a její syn Will. Nedávno vyšel článek o její společnosti Grand Central, která renovuje své sídlo Winged Towers v centru města. Její jméno se objevuje v místních zprávách, kde se píše o její účasti na premiéře nejnovějšího představení v divadle Odyssey.

Občas Sam zaslechne sousedy, jak o Diamond klábosí. Většinou mluví o jejím ohromujícím bohatství a o tom, jak velkou část města vlastní. Jeden soused vypráví příběh o strýci svého přítele, který pobíral šestimístný plat za práci pro Grand Central, nebo o tom, jak sestra kolegy získala od Diamond podnikatelský úvěr. Jiné ženě prý pomohla najít právníka, který se ujal jejího případu. A někomu jinému zase prý dopomohla k odpuštění poplatků za pobyt v nemocnici.

Dokáže zařídit cokoli.

Příště, když Sam jede autobusem kolem divadla Odyssey, přemýšlí, jestli tam Diamond Taylorová nečeká mezi davem shromážděným na červeném koberci, jak to často při premiérách bývá. *Mecenáška umění*, špitali si Samini sousedé. *Dáma se srdcem na pravém místě*.

Pro sousedy je Diamond Taylorová jen úspěšná podnikatelka. Nic, co o ní Sam najde na internetu, nepomáhá objasnit, co má společného s alchymii nebo proč by se o ni ti muži v restauraci měli zajímat. A tak každý den Sam na konci svého pátrání frustrovaně pozavírá jednotlivé záložky vyhledávače, aniž by byla odpovědi byt' jen o kousek blíž.

Jednoho zamlženého rána dorazí Sam do třídy dřív než Ari. Když chlapec po zazvonění vběhne dovnitř, pozorně si ho prohlédne a obdivuje jeho černé kudrnaté vlasy a krásné tmavé oči. Už první den ve škole ji na tichém spolužákovi cosi zaujme – přitažlivý způsob, jakým naklání hlavu, a jeho zvědavý pohled. Také ji příjemně překvapí, že si jí okamžitě všiml. A i když toho spolu od té chvíle moc nenamluvili, neustále přemýšlí o tom, kde bydlí, co měl k snídani, jestli má sourozence a proč dnes přišel pozdě.

Ari usedne a okamžitě si vytáhne sešit. Je pilnější než Sam, a ona se tak kvůli vlastní nedostatečné motivaci během hodiny cítí nesvá. Nemůže si pomoci. Učitelé se nikdy nezajímají o její odpovědi. Jednou v mateřské školce byl v kvízu obrázek auta a otázka: *Kolik kol má toto auto?* Sam odpověděla 5, aby započítala i rezervu v kufru, její odpověď byla ovšem označena jako chybná. Po mnoha podobných incidentech v průběhu let se její sebevědomí rozplynulo. Zjevně nedokáže přijít

na to, jak odpovídat tak, jak to od ní učitelé očekávají. Tak proč se vůbec snažit?

Teď se směsící obdivu a pohrdání pozoruje Ariho a přemýšlí, jestli se cítí dostatečně odměněn za to, že je tak pilný.

Jakmile se všichni usadí, učitel hlasitě zívne. Sam potlačí úsměv a podívá se na Ariho, ale ten už na ni upřeně hledí. Je tak zvyklá, že ji všichni ignorují, že na ni Ariho pozornost působí jako paprsek světla.

Zašeptá mu: „Škola by měla začínat později. I učitelé jsou unavení.“

Ari se usměje a pokrčí rameny. „Já mám brzká rána rád.“

Sam obrátí oči v sloup. Pilný, a navíc ranní ptáče. „No, tak to jsi jediný.“

Učitel začne přednášet a třída ztichne. Ari se otočí, aby si něco zapsal do svého sešitu. Po chvíli vytrhne list z vazby, složí na třetiny a roh zastrčí dovnitř, aby vytvořil provizorní obálku. Když se učitel nedívá, podá ji Sam.

Sam na ni překvapeně zírá, pak na Ariho, s očima vytřeštěnýma, jako by právě dostala vánoční dárek. Rozbalí dopis a čte:

Takže, slečno Sam Langová, dovoluji mi to vysvětlit.

Mám rád brzká rána, ještě než vyjde slunce, ale už je slyšet ptáky, a i když je ještě tma, člověk ví, že se rozední. Může se stát cokoli, protože se ještě nic nestalo.

Jaká je vaše oblíbená část dne? Přispíte si ráda až do pozdního dopoledne?

Žaludek se jí podivně sevře a ona nemůže zadržet úsměv, který se jí rozhostí na tváři. Přečte si vzkaz podruhé, vychutnává si ho, a pak sepíše odpověď.

Kdy končí noc a začíná ráno? Moje nejoblíbenější doba jsou 2 hodiny ráno, protože si člověk může číst ve tmě a celý svět je zticha. Jednou jsem v tuhle dobu viděla za oknem sovu. Viděl jsi někdy sovu ve volné přírodě? Jsou obrovské. Nechápu, jak to, že jsou tak tiché.

Až do dneška jsem nikdy nedostala dopis.

Jeho rukopis je úhlednější než její, kličky u písmen g a y jsou lehké a elegantní. Sam se cítí trochu rozpačitě, když mu vzkaz vrací, a pak s napětím čeká, až si ho přečte. Její pohled na okamžik spočine na jeho hustých tmavých řasách, zatímco se dá do sepisování nového vzkazu. Pak jí ho vrátí a podívá se na ni s úsměvem, ze kterého se jí rozbuší srdce.

Myslím, že noc a ráno jsou stejné, rovnocenné a protikladné. Jedno se stává druhým a druhé tím prvním. Trochu jako spánek a probuzení.

Něco z toho, co Ari píše, připomene Sam její pátrání po alchymii. *Jedno se stává druhým a druhé tím prvním.* Její zvědavost rozkvetne a ona pootevře ústa, připravená mu pošeptat:

Víš, co je to alchymie?

Na poslední chvíli však tu otázku spolkne, aniž by tušila, jak blízko je odpovědi, a dostane strach, že by takovým podivným dotazem mohla tenhle okamžik zničit. Jen se usměje a schová jeho dopis do kapsy, nadšená, že si našla prvního skutečného kamaráda.

Když Sam dorazí domů, slunce zahalené kouřem je zbarvené do krava a zalévá celý byt rozzlobenou červenou září. Sam tiše zavře dveře a sundá si boty a pak uvidí matku s přimhouřenýma očima a napjatým výrazem ve tváři sedět u notebooku. Oči upírá nikoli na obrazovku, ale na ni.

Sam okamžitě ztuhne. Její matka jí málokdy věnuje takovou pozornost, a když už to udělá, je to obvykle proto, že Sam něco provedla.

Matka otočí obrazovku notebooku k ní a ona vmžiku pochopí, kde udělala chybu – zapomněla, že škola dnes rozesílala průběžné hodnocení. A i když je příliš daleko, aby přečetla všechno na obrazovce, svoje známky jasně rozezná. C-. B-. D+. D.

Trhne sebou. Jsou horší, než si myslela.

Když mlčí, příliš vystrašená na to, aby promluvila, její matka kliknutím zobrazí dlouhý seznam vyhledávací historie notebooku. *Diamond Taylorová. Will Taylor. Alchymie. Alchymie. Alchymie.*

„Jak dlouho už si tyhle věci vyhledáváš?“ zeptá se jí matka tiše.

„Moc dlouho ne, mami.“

„Proč?“

„Byla jsem jen zvědavá.“

„Co se stalo s tvými známkami?“

„Slibuju, že si to příští měsíc opravím.“

„Trávíš místo učení všechen čas čtením nesmyslů na internetu?“

Sam polkne. „Je teprve čtvrtletí,“ zamumlá. „O nic nejde.“

„O nic nejde.“ Matka ji mlčky pozoruje se sevřenými rty a Sam s hrůzou zjišťuje, že řekla přesně to, co neměla.

Matka beze slova vstane z pohovky a odejde do ložnice. Když se vrátí, drží v ruce Králíka.

Sam se zježí chloupky na zátylku. Nikdy předtím neviděla svou matku tak rozzlobenou.

„Copak ti na ničem, co říkám, nezáleží?“ zeptá se matka tichým hlasem.

„Promiň, mami,“ zašeptá Sam a pohledem zabloudí ke Králíkovi.

Matka zamíří do kuchyně a vezme dlouhý nůž. S kamennou tváří položí Králíka na kuchyňskou linku a uřízne mu jedno ucho.

Sam zalapá po dechu, jako by cítila bolest. „Mami, nedělej to,“ řekne a přistoupí blíž.

Matka se na ni nedívá, nic neříká a odřízne i druhé ucho.

„Mami, přestaň!“

Matka vrazí nůž hluboko do měkkého boku hračky. Rozřízne jí břicho a rozpárá stehy.

„Přestaň! Přestaň!“ Sam se snaží na Králíka dosáhnout, ale matka ji hrubě odstrčí.

„Na tyhle hračky jsi už moc stará,“ řekne se zaťatými zuby. „Dost stará na to, abys marnila čas. Dost stará na to, abys porušovala sliby.“

Kuličky vaty padají z linky na podlahu. Sam má pocit, jako by se svět kolem ní nakláněl. Slyší se, jak vzlyká, zatímco sleduje, jak matka rozřezává jejího kamaráda na kousky. Když se pokusí vzít matce nůž z ruky, matka se na ni zamračí a odstrčí ji tak silně, že Sam upadne. Zůstane klečet na podlaze a pláče tak usedavě, že jí z nosu tečou nudit.

Matka roztrhne králíkovi tělo a hodí vycpanou mrtvolu na svou dceru. Sam sebou cukne, když ji ostatky zasáhnou do obličeje.

„Proč si myslíš, že celý den pracuju?“ ptá se matka. „Pro zábavu?“
Sam se třese hlas. „Ne, mami.“

„Ustavičně jsi hlavou někde v oblacích. Vůbec ničeho se nebojíš. Jsi tak *hloupá*.“

Sam se bojí zvednout oči, a tak místo toho skrz slzy hledí na Králíkovy ostatky. Vzpomíná na všechny ty chvíle, kdy mu vyprávěla příběhy, jak ji vždy pozorně poslouchal, jak ji tolik let utěšoval. Pak si uvědomí, jak je její smutek nesmyslný. Králík není živý. Je to hračka vyrobená někde v továrně strojem, vypuštěná z ocelového skluzu, zabalená do plastu a odeslaná do obchodu. Nemá skutečné uši, aby ji poslouchal. Nemá skutečné oči, aby ji viděl. Je to předmět složený z jiných předmětů a je mu úplně jedno, jak se Sam cítí. Trhlina na stropě je jen trhlina na stropě, šnečí ulita je jen šnečí ulita a pampeřilky rostoucí z chodníku jsou jen plevel.

Králík není nic jiného než plyšák, jehož vnitřnosti se jí v oblaku bavlny rozsypany v klíně.

Náhlé ticho jako by její matku zklidnilo. Položí nůž na linku, svěsí ramena a upřeně se zadívá na třesoucí se postavu své dcerky. Ale neomluví se.

„Řeknu ti to jen jednou.“ Nakloní se, aby se na Sam přísně podívala. „Nechci, abys sis ještě někdy hledala cokoli o *alchymii*.“

Sam se třese tak silně, že nemůže mluvit, takže jen přikývne. Neví, jestli matku rozrušily víc její známky, nebo historie vyhledávání. Ale to přece nedává smysl, ne? Chápe, že se matka hněvá kvůli známkám. Ale proč kvůli alchymii?

Matka se k ní otočí zády a přesune se ke dřezu, kde začne umývat nádobí. Hanba v Samině hrudi je jako kráter, otevřený a krvavý. Jediné, co teď chce, je, aby na ni matka nebyla našťvaná, a tak si v duchu slíbí, že si už nikdy nebude hledat nic o alchymii.

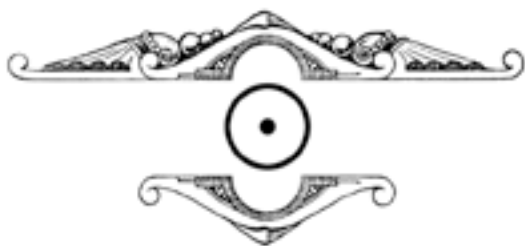
To ovšem nezabrání otázkám, aby se jí vryly hlouběji do mysli. I teď má silný pocit, že venku existuje celý svět za vysokými zdmi, jehož znalosti jsou mimo její dosah. A pokud byla předtím jen zvědavá, matčina reakce je vítr, který rozdmýchal jiskru, a nevědomost v ní teď hnisá s hladem ohně.

Čeho se všichni tak bojí? Co je za hranicemi jejího chápání? Proč to nesmí vědět?

Vedle slavnějších děl Isaaca Newtona, jako jsou *Principia Mathematica* a *Optika*, existují také jeho poznámky o alchymii v rozsahu milionu slov, z nichž se některé dochovaly v rukopisech. Jeden z těchto rukopisů byl v roce 2018 vydražen organizací Přátelé Ústřední knihovny Angel City. Fyzický manuskript zůstává v soukromé sbírce zde v Galerii Alexandera Reeda a část jeho obsahu jsme také zveřejnili. Prohlídku rukopisu si je možné zarezervovat na internetu s dvoutýdenním předstihem.

Ústřední knihovna Angel City,
hlavní stránka Galerie Alexandera Reeda

Ari

To první, co se Ari o alchymii naučí, je, že se o ní nemluví.

Pro zbytek světa je to zastaralá pseudověda z jiné éry, mytologie starého světa, která ustoupila chemii a moderní medicíně. Jsou to východní císaři polykající tablety rtuti v naději, že budou žít věčně, a západní vědci marně se pokoušející proměnit olovo ve zlato. O alchymii se nemluví, protože o ní nelze mluvit vážně, protože pokud o ní nevíte, není skutečná.

„Ale olovo *se dá* proměnit ve zlato,“ protestuje jeden ze studentů během jednoho odpoledne, když Ari spolu s ostatními sedí kolem Isly a poslouchá její shrnutí dnešní lekce. Venku je zlatý, kouřový den a ve světle pronikajícím kupolí poletují částičky prachu.

„Samozřejmě,“ říká Isla s pokrčením ramen. Na tabuli napíše: $\text{H}|\odot$. „Jak víte, oba jsou to kovy, a proto se jedná pouze o jednu transmutaci. Ale pamatujte: rovnice musí být vždy jaká?“

„Na obou stranách stejná,“ odpoví třída unisono.

„Dobře. Na obou stranách stejná. A zlato je mnohem hustší než olovo. Olovo se tedy musí proměnit v menší množství zlata, aby rovnice zůstala vyvážená.“

„Existovali v té době skuteční alchymisté, kteří tuto přeměnu dokázali?“ ptá se Dominique, přátelská dívka s copánky kolem hlavy.

„Jistěže existovali,“ ucedí jiná dívka. „Isaac Newton o tom psal.“

„Byl to ovšem opravdu Isaac Newton?“ zeptá se Isla nenuceně a dívka se začervená. „Nebo to byl alchymista, který používal přízvisko Newton?“

Nastane krátké ticho.

„Proč mají alchymisté přízviska?“ zeptá se Isla třídy. „Ví to někdo? Proč si přidělovat další jméno kromě toho svého?“

Odpoví Dominique: „Pokaždé, když jeden z prvních alchymistů zemřel, jiný začal ve veškerém svém psaní používat jeho jméno, aniž by sebe a svého předchůdce jakkoli odlišoval. Takto žijeme věčně, přebíráme jejich vlastnosti, jako bychom byli jednou a tou samou bytostí, nesmrtelnou, vševědoucí a věčnou.“

„Výborně,“ řekne Isla a Dominique se při její pochvale zářivě usměje. „Staré alchymické spisy jsou často údajně sepsány Isaacem Newtonem, Sokratem nebo podobnými osobnostmi, ale ve skutečnosti je jejich autorem novodobější alchymista, který si jejich jméno jen přivlastnil. Od doby, kdy žil původní Isaac Newton, bylo mnoho dalších Isaaců Newtonů. I dnes žije Sokrates, Konfucius, Mojžíš. Je to náš způsob, jak uctít ty, kteří přišli před námi.“

„Mojžíš byl alchymista?“ zeptá se další chlapec.

„Přesněji řečeno, byl to elementalista. Nechal koneckonců rozeštoupit Rudé moře.“

„Až kam do minulosti sahají?“ ptá se dívka. „Kdy žili první alchymisté?“

„To nemůžeme s jistotou říci. Můžeme se pouze domnívat, kteří z našich předků to byli, protože raná alchymie byla považována za magii a interpretována skrze prizma mytologie. Například řečtí bohové byli ve skutečnosti lidští alchymisté. Zeus byl elementalista, který dokázal vytvořit blesk z dusíku a kyslíku ve vzduchu. Demeter byla bioalchymistka, která se specializovala na léčení živých bytostí.“

„Není náhodou kolébkou alchymie starověký Egypt?“ ozve se chlapec jménem Zan.

„Ano. Isis, Amon a Kleopatra jsou také běžně považováni za alchymisty. Ale zaměříme se na chvíli na Řecko. Co je významného na příchodu alchymie do této země? Ari?“

Ari sáhne po svých poznámkách, ale Zan se na něj usklíbne. „Ty to nevíš z paměti?“ řekne.

Ari se ho snaží ignorovat a přemýšlí. Nakonec řekne: „Řekové ji pojmenovali.“

„Dobře. Jak ji nazvali?“

Ari se chystá odpovědět, ale Zan ho přeruší.

„*Khemia*,“ odpoví Zan bez námahy. „Černá magie. Když ti, kdo ji praktikovali, později uprchli před pronásledováním do bezpečí, které jim poskytli perští kalifové, přidali arabskou předponu *al*.“

Isla přikývne a řekne: „*Al-Khemia*.“

„Proto máme tolik perských přízvisek,“ dokončí Zan. „Kýros, Anáhitá, Xerxés a tak dále.“

Pro Ariho je stále nepříjemné slyšet označení Persie místo Írán, jak by zemi nazvali jeho rodiče v Gudžarátu. Zajímá ho, jaká jsou indická přízviska, zda některé z legendárních postav, o kterých se učil v dětství – Gándhí, Ašóka, Siddhártha – také patřily mezi alchymisty. Znal pan Rudra nějaké alchymisty v Gudžarátu? Skrývali se alchymisté všem na očích v chrámech?

Nesměle zvedne ruku. Isla se na něj podívá. „Ano?“

„Jak si alchymista vybírá své přízvisko?“

„Nevybírá si ho. Je mu přiděleno jinými alchymisty.“

Ari si odkašle. „A jak se to dělá?“

„No.“ Isla se opře o stůl, usměje se na něj a světlo se jí odrazí od obrouček brýlí. „Nejdřív bych se starala o to, jak se alchymistou stát, co říkáš?“

Ari hledá útočiště v útulných koutech galerie a tam, obklopen policemi s knihami, se učí periodickou tabulku alchymických prvků a porovnává ji s periodickou tabulkou chemických prvků. Isla je zkouší z toho, jak H a Pb označují prvek olovo, a C a Ag zase stříbro a jak se moderní alchymie hladce začlenila do chemie a přijala do svého starodávného panteonu všechny prvky, které byly od té doby objeveny. Učí se, které prvky se navzájem doplňují, které zůstávají inertní a nečinné a které naopak způsobují výbušné reakce.

Učí se, že jakákoli transmutace je možná, pokud jsou obě strany rovnice dokonale vyvážené, ale také že v rámci tohoto pravidla existují jistá omezení. Například živá věc může být přeměněna v neživou, ale nikdy naopak. Energie duše je jedinečně mocná, křehká a pomíjívá věc, ve své nedokonalosti naprosto odlišná od anorganických látek. A jakmile duše zmizí, nelze ji nikdy obnovit, což činí přeměnu trvale nerovnou. Dřevo lze tedy přeměnit na ocel, ale ocel nelze přeměnit

na dřevo. Kůži a maso nelze uzdravit vodou a vzduchem. Mrtvé nelze přivést zpět k životu. Nedokonalost se může vždy posunout k dokonalosti, ale dokonalost, jako božský stav mókša, je věčná.

Ari má co dělat, aby každý den zkrotl přívál nových informací. Vždy věděl, že jeho akademická inteligence je poměrně průměrná, že nepatří k těm lidem, kteří si večer před zkouškou prolístují učebnici a druhý den zvládnou test na jedničku, nebo napíší referát, který určí známky všech ostatních ve třídě. Zan je ten, kdo vždycky vykřikuje odpovědi. Nejlepší známky u zkoušek má Dominique.

Ari oproti nim čte pomalu a nové pojmy chápe až na poněkolikáté. To, co mu chybí v přirozeném nadání, však dohání čirým odhodláním a pílí. Ostatní si s sebou nenesou břemeno blahobytu svých rodin – byli přijati z vyšších tříd, jsou zvyklí na soukromé školy a přísné zkoušky a studují alchymii pouze pro sebe. Arimu však každá obtížná lekce připomíná, že měsíční stipendium, které posílá své rodině v Súratu, závisí na jeho studijních výsledcích tady. Klade Isle tolik otázek, že ho často rozladěně odbývá. Během samostudia u sluncem zalitých dubových stolů vyhledává Dominique, která mu trpělivě vysvětluje obtížné termíny. A i když na něj každý večer přesně v šest čeká před budovou černé auto, i když všichni ostatní zamiřili domů už před několika hodinami, Ari odmítá odejít, dokud si nezapamatuje každou část denní četby.

„Proč tu vždycky zůstává tak dlouho?“ ptá se jeden chlapec Zana, když po cestě ven míjejí Ariho.

Zan Ariho silně šťouchne dvěma prsty do hlavy. „Protože jeho rodina nebude mít co do huby, pokud zítra u zkoušky rupne,“ odpoví a oba kluci se tomu tiše zasmějí.

Dominique se na ně nasupeně podívá a pak jemně pohladí Ariho po ruce. „Pusť ty dva z hlavy,“ poradí mu.

Ale pan Rudra má tuhle Ariho vlastnost rád a nechává galerii otevřenou, dokud Ari není připraven odejít, dokud o půlnoci ospale nedoklopýtá domů a nepadne do postele s hlavou plnou alchymických vzorců.

Někdy přemýšlí o Islině líném úsměvu a koketní odpovědi na jeho otázku.

Nejdřív bych se starala o to, jak se alchymistou stát.

Má jen mlhavou představu o tom, co přesně Lumines dělá nebo k čemu tahle organizace potřebuje alchymisty, ale myšlenka, že zklame svou rodinu, je pro Ariho vyloženě nesnesitelná. Všechno jeho úsilí a oběti za poslední rok by byly k ničemu. Hrozba hanby ho proto nenechá v noci spát a každý den ho brzy po ránu budí.

Kdyby Sam chodila na alchymii s Arim, byla by hvězdou třídy.

Ari je o tom skálopevně přesvědčený. Ve škole s úžasem a závistí sleduje, jak si Sam s lehkostí zapamatovává důležité informace. Za celou hodinu si nenapíše jedinou poznámku, zírá do prázdna a pak, když ji Ari požádá o pomoc s učivem, zopakuje výklad učitele slovo od slova. Po jediném přečtení si dokáže vštípit celé kapitoly z učebnic a může se k nim vracet, jako by měla stránky otevřené před sebou. Jak jí její brilantní mysl závidí. A přesto nechává zkoušky nedokončené a domácí úkoly odkládá až na pět minut před začátkem hodiny. Ari tvrdě bojuje o každou jedničku na svém vysvědčení, Sam však patří podle známek k těm nejhorším ve třídě. Ari tomu vůbec nerozumí. I když chodí každý den do školy, chová se, jako by jí vzdělání nemohlo nic nabídnout.

Jednoho odpoledne si Ari během testu všimne, že se Sam zase oddává dennímu snění, upřeně zírá na nějakou nevýraznou část bílé stěny třídy a bezděčně otáčí tužkou. Jeho pohled se přesune na její papír. Do konce hodiny zbývá jen deset minut a její papír stále zeje prázdnotou.

Když si je jistý, že se učitelka nedívá, zašeptá jí *Hej*, a když se na něj Sam koukne, posune svůj papír na kraj lavice.

Sam zamrká, jako by se vrátila do reality. Pak na něj zdvořile zavrátí hlavou a otočí se zpět ke svému testu, aniž by se na jeho odpovědi třeba jen podívala. Ari sleduje, jak Sam honem vyplňuje papír, dokud nezazvoní zvonek.

„Nemusíš mi pomáhat,“ řekne mu po hodině na chodbě. „Když tě úča přistihne, nechá nás propadnout nás oba.“

„Ale proč to děláš?“ zeptá se jí.

„Co jako?“

„Podkopáváš sama sebe. Měla bys být nejlepší v naší třídě.“
 Jeho hodnocení ji zřejmě zmátlo. „A proč bych měla?“
 „Všechno máš naučené nazpaměť.“ Poklepe si na hlavu. „Všechny odpovědi si pamatuješ.“
 „Moje odpovědi obvykle nejsou ty, které učitelé chtějí slyšet.“
 „No, co jsi napsala třeba u té otázky o efektu motýlích křídel?“
 „Co jsi napsal ty?“
 „Že je to koncept, podle kterého každá akce v životě zanechává ve světě vlnu,“ odpoví, „že drobné skutky, které činíme, proto mohou mít obrovské účinky.“
 „Aha. Já ji nechala prázdnou.“
 „Proč?“
 „Idea efektu motýlích křídel je v zásadě chybná, protože nakonec nikdy nevíš, jaká by byla budoucnost, takže jak můžeš správně otestovat platnost toho efektu, aniž bys kdy viděl alternativní časové osy?“
 Ari se začne smát. Její odpověď je chybná a zároveň mnohem lepší, než ta jeho. „Ale na to se tě neptají,“ namítne. „Ta otázka má jen ověřit, jestli rozumíš tomu pojmu.“
 „Ale já tomu pojmu *nerozumím*, protože to od začátku nedává smysl!“ namítne Sam.
 „No a? Prostě napiš odpověď, kterou chce učitelka slyšet!“
 „Nevím jak.“ A Sam vypadá tak upřímně bezradně, že se nad ní Ari slituje.
 „Ach jo, Sam.“ Potřeše hlavou a usměje se. „Ty jsi pro tuhle třídu prostě až moc dobrá.“ Ona se zasměje a Ari se na ni překvapeně a potěšeně podívá. Je to poprvé, co ji rozesmál, a ten zvuk se mu líbí. Chce říct něco víc, ale neví co, a pak už je stejně pozdě, protože dospěli až k východu.
 Ale když se před odpolednem chystají rozloučit, Sam podá Arimu složený kousek papíru.
 „Tady,“ řekne. „Něco jsem ti napsala.“ A otočí se, než stačí zareagovat. „Tak čau, Ari.“
 Ari se podívá na dopis, pak k ní rychle vzhledne, ale ona už schází po schodech a míří k autobusu. Tak jí jen zamává a srdce mu buší, dokud nezmizí z dohledu. Pak rozloží papír a začne číst.

Jelikož se nikdy nemůžeme potkat po škole, napadlo mě, že bychom si mohli vyměňovat tyhle dopisy, co říkáš? Já začnu.

Stane se to jejich každodenním rituálem.

Každé ráno dá Ari dopis Sam a každé odpoledne mu svůj vzkaz na oplátku předá zase ona. Ari si ho schová do tajné kapsy svého batohu a během hodiny alchymie se na něj těší jako na zákusek, který si nechává na později. Neodvází se přečíst si ho, dokud není večer sám ve svém bytě. Tam, v tichu a záři lampičky u postele, slyší v hlavě Samin hlas, který ho uklidňuje, jako by seděla přímo vedle něj.

A díky jejím dopisům se o ní dozvídá tisíce detailů – že má zvláštní slabost pro zelenou barvu, že podle ní dýně chutnají hrozně, že považuje za nemožné, abychom byli ve vesmíru sami, protože jaký by pak měl smysl celý ten prázdný prostor?

Napiše jí: *Možná je smyslem vesmíru to, že vlastně žádný smysl nemá. Prostě to nemá hlavu ani patu, jako Velký třesk.*

Ona mu hravě odpoví: *Ale Velký třesk přece způsobil, že dneska hlavy a paty máme.*

Kolem té věty nakreslí spoustu maličkých hlaviček a patiček, což Ariho rozesměje. *Dobře, to je fér. Ale možná je potřeba hledat důvod jen lidskou přirozeností. Abychom se necítili tak osamělí.*

Uplynou další roční období. Déšť ochladí půdu, ta se zazelená, vyraší zelené květy, ty pak zežloutnou, žlutá barva vzplane a cyklus začíná znovu. Ari a Sam přecházejí na střední školu, stárnou, rostou a štíhlejí, pořizují si vlastní telefony a začínají si posílat zprávy. Ale fyzická forma dopisu je nutí si jich víc vážit, a tak ve svém zvyku pokračují. Ari vkládá veškerý svůj potlačený smutek z toho, že mu chybí rodina, do zpráv pro Sam. Jejich konverzace se točí kolem roztodivných témat, někdy jsou zdánlivě nesouvislé a vesele nesmyslné, jindy jsou plné hlubokých otázek. Nezáleží na tom, zda jsou v daném semestru ve stejné třídě nebo ne. Vždy najdou způsob, jak si dopisy navzájem doručit, ať už ho strčí tomu druhému do skříňky, přilepí zespoda na lavici nebo jej hodí do kapuce mikiny adresáta, když se potkají na chodbě.

Existuje mezi nimi však zvláštní, nevyslovené pravidlo, že si nesdělují nic osobního ze svého života. Začal s tím on, když se instinktivně vyhýbal jakékoli zmínce o tom, co vlastně každý den po škole dělá. A ona ho možná dodržovala, protože pochopila, že v jejich životech existují tajemství, která se nemají sdílet. Ať už je důvod jakýkoli, během následujících dvou let kloužou po povrchu svého přátelství, jeden druhému se příliš neotevívají, i když jim nikdy nedocházejí témata k rozhovoru, chrání svou zranitelnost, i když si navzájem napíší stovky stránek. I když se každý z nich ptá, co mu na tom druhém chybí. I když každý z nich tiše doufá, že se ten druhý zeptá.

I když se jednoho dne stane něco strašného.

Základní chybou vědy je přesvědčení, že hmota stvořila život, zatímco ve skutečnosti je původcem hmoty – zdrojem, duší, stvořitelem hmotné existence – život sám.

Úvodní projev Boudicy, Oxfordské semináře, 1992

Sam

Odpoledne toho dne, kdy dojde k nehodě, přijede auto pro Ari pozdě.

Je to jedna z mála příležitostí, kdy s ním Sam může po zvonění postávat před vchodem, a tak se zdržují u jejich střední školy, zatímco ostatní studenti s nahrbenými zády a nasazenými kapucemi proudí kolem nich. Je vlhké jaro a déšť neúprosně bičuje zemi, pro niž by byl o šest měsíců dříve tak vítaným darem. Ari zamžourá skrz záclony vody, které crčí přes okraj přístřešku nad vchodem školy. „Nemusíš tu se mnou čekat,“ ubezpečí Sam. „Za chvíliu mě někdo vyzvedne.“

Sam si vychutnává chladný, vlhký vzduch. „No, stejně musím počkat, až přejde ten liják,“ odpoví. Podobně jako všichni ostatní ve městě nemá deštník. „Tak co teď?“

Ari ukáže hlavou směrem k hlavní chodbě. „Vzadu v knihovně je místo, kde můžeme počkat.“

„Ved' mě.“

Usměje se na ni a její srdce se rozveselí. Jak za ten rok vyrostl, jako rostlina, která najednou zapustila kořeny. Když teď prochází školní chodbou, všechny oči se upírají jen na něj, ale on vždy sklopí zrak, jako by rostoucí pozornost nedokázal snést. Sam viděla, jak dívky natahují krky a uhlazují si vlasy, jak chlapci buď horečně sledují jeho tvář, nebo ho ze zloby šikanují. V jejím srdci to vyvolává závist, i když si není jistá, zda je to proto, že ho chce pro sebe, nebo proto, že by chtěla být jím. Jaké to je, být tak viditelný? Proč ji to vůbec zajímá?

Procházejí prázdnými chodbami, až proklouznou dvojími dveřmi vedoucími do knihovny. Tady v rohu je malý koutek vytvořený

dvěma sousedícími regály, s kouskem koberce, který končí u skleněných oken směřujících k prázdnému parkovišti pro návštěvníky, kde mokry chodník venku pokrývá zase koberec listů a lístků růží.

„Chodíš sem často?“ zeptá se ho, když se Ari usadí v koutě a vytáhne zápisník.

Přikývne. „O polední přestávce.“

Posadí se vedle něj a sedí spolu v tichosti. Odtud mají výhled na řady bungalovů s plochými střechami za žakarandami, které se rozplývají v modré mlze deště. Její oči se přesunou k jeho zápisníku a Ariho elegantním rukám. Kreslí obrázek auta, které stojí nejbližší k nim, a dlouhými, efektivními tahy načrtává skvrnu zmáčených oranžových vlčích máků rostoucích u jeho pneumatik. Nevěděla, že umí tak dobře kreslit, a přidává to na svůj rostoucí seznam záhad, které ho obklopují. Možná ho to podivné černé auto, které ho každý den vyzvedává, vozí na hodiny výtvarné výchovy?

„Ari,“ řekne. „Máš fakt talent.“

Podívá se na ni přes řasy, usměje se a znovu sklopí pohled. „Je to snadný motiv.“

Nezdá se, že by se o tom chtěl bavit, a Sam se stydí zeptat, kam to každé odpoledne jezdí. Jen přikývne a řekne: „Tohle je fajn místo.“

„Vždycky umím najít dobrou schovku.“

„Máš i další?“

„Jistě.“ Na chvíli se ztratí v jeho očích. „Minulý týden jsem objevil jedno místo dole v South Bay. Je tam tajná pláž. Musíš projít spleť keřů, ale jakmile se tam dostaneš, jsi tam úplně sama.“

„Máš rád samotu.“

„A ty ne?“

Neodpoví, protože si není jistá. Má ji ráda, jen když si ji sama vybere. „Když už mluvíme o samotě,“ řekne. „Knihovna bude brzy zavírat. Vyhodí nás, když nás tu načapají.“

„Ále,“ odpoví Ari a lhostejně pohlédne ke vchodu. „Možná si nás nikdo nevšimne.“

„Tebe?“ Sam se trochu zasměje. „Tak to ani náhodou. Tebe nikdo nikdy nepřehlédne.“

Řekne to automaticky, jako by to byla pravda, ale on se usměje a odvrátí pohled, začervená se, a ona si s překvapením uvědomí, že to

mohlo vyznít jako flirtování. Srdce jí v panice poskočí, i jí tváře zrudnou a honem zavrtí hlavou.

„Promiň, nechtěla jsem... Nechtěla jsem tě uvést do rozpaků.“

„Nic se neděje,“ odvětlí. „Nevadí mi to.“

Sam vyhlédne ven do deště. „Musí to být prima, když si tě všichni v jednom kuse všimají.“

Ari se k ní otočí. Po chvilce odloží tužku a natáhne ruku tak, aby jeho dlaň směřovala nahoru. Sam na ni zírá. A jako by věděla, co má dělat, instinktivně přitiskne svou dlaň na jeho. Tělem jí projede zamrazení. Uvědomí si, že se nikdy předtím nedotkla ruky kluka, ale teď už je pozdě couvnout. A kromě toho je to příjemný pocit, jeho kůže je hladká a teplá. V tomto dotyku je něco uklidňujícího, jako by on znal ji a ona znala jeho a jako by byli jediní dva lidé na světě, kteří si rozumějí.

Ari druhou rukou nakreslí na její kůži kroužek a pak udělá tečku do jeho středu. V zátylku ji příjemně zašimrá. Vrhne na něj tázavý pohled.

„Znamená to dokonalost,“ řekne. „Znamená to, že tě mám rád přesně takovou, jaká jsi, Sam.“

Usmívá se, má knedlík v krku, její srdce se opatrně otevírá a ona si ukládá do paměti každý nádherný detail tohoto okamžiku – jejich tváře zbarvené modrošedou barvou bouřkového světla, teplo jeho dlaně, pocit jeho prstu klouzajícího po její ruce –, aby jednoho dne mohla tuto vzpomínku vytáhnout z políček své mysli a znovu si ji připomenout, jako by se nic nezměnilo, jako by mohli takhle pokračovat třeba navždy.

Když se později odpoledne konečně vrátí domů, stále ještě omámená a rozrušená Ariho slovy, uvidí před dveřmi stát dva policisty. Zastaví se. Zapomene dýchat. Radost, která jí zahřívala žaludek, se změní v hrůzu.

„Co se stalo?“ zeptá se jich. „Je máma v nějakém průšvihů?“

Jeden z policistů si jen povzdechne a hledá správná slova.

Oficiální zpráva uvádí, že v kuchyni čínské restaurace Mandarin Palace došlo k úniku plynu ze zkorodovaného potrubí, které celá léta nikdo nenechal opravit. Zapálená cigareta způsobila výbuch, který otrásl celou ulicí. Informovalo se o tom ve všech místních zprávách. Každé zpravodajství o této události končí varováním určeným veřejnosti o tom, že „pravidelná údržba plynového potrubí je nezbytná“.

Alespoň že její matka přežila. Z Hayese po výbuchu nezbylo nic.

Polovina těla její matky je pokryta mřížkou popálenin, agresivních, rudých a mokvajících, které se táhnou od brady až po stehna. Přesto matka z nemocnice odejde po pouhém týdnu, aby se vyhnula dalším účtům, a zbytek času stráví neklidným svjením se doma, v bytě naplněném pachem spáleného masa, aloe, medu a oleje zředěného vaječným žloutkem.

„Ale co tvoje bolesti?“ ptá se Sam. Nemůže si pomoci a neustále se motá kolem matky, znepokojená jejími děsivými zraněními. Oči má ustavičně červené od pláče. „A co účty z nemocnice?“

„S tím si ty nemusíš dělat hlavu,“ usadí ji matka. Rozčileně plácne dceru po paži. „Přines žloutek a namaž mi ho na zápěstí.“

Ve škole Sam proplouvá hodinami, sotva se dotkne oběda, ztrácí se sama v sobě.

Jsi v pořádku? ptá se jí Ari v dopise.

Starost v jeho očích je pro ni téměř nesnesitelná a ona se mu už už chystá odpovědět a napsat mu úplně všechno, zoufale touží vylít bolest ve své hrudi na papír, aby ji Ari viděl. Ale na poslední chvíli ji zachvátí panika z toho, že by ji takhle viděl, strach z toho, že by se stala středem pozornosti. Není to tak, že by si myslela, že jejich problémy si nezaslouží pozornost – jen že *její* problémy ne. Nikdy předtím v dopisech neprobírali nic osobního, nikdy se navzájem nepožádali o pomoc. A strach z toho, že jako první podrobí jejich pouťo takové zkoušce a že by mohla svého jediného přítele ztratit, pokud mu vyjeví všechnu svou bolest, je tak silný, že se k tomu nedokáže přimět.

A tak mu řekne jen to, že se něco stalo její matce. „Ale neboj se,“ dodá okamžitě, když se spolu chodbou vydají na další hodinu. „Teď už je všechno v pořádku.“ A pak, když zazvoní zvonek, rychle odejde, neschopná podívat se mu do očí.

Jejich dopisy se tak vrací k obvyklým tématům, k záplavě neurčitých otázek a náhodným úvahám. Viděla jsi ten speciál na ABC o tom pubertákovi, co utekl z domova, a četl jsi někdy *Dalekou cestu za domovem* a myslíš si, že se tím změnil tvůj názor na králíky, a jaké je tvoje nejoblíbenější jídlo na světě, a proč mají lidé různé chutě, a co bys udělala s miliardou dolarů? Mluví o všem kromě toho, co je důležité, a s každým dalším dopisem se to nevyřčené mezi jejich slovy prohlubuje, až má Sam pocit, že píše mosty přes stále se rozšiřující propast.

Ari se snaží už neptat, zato Sam nosí drobné dárky. Karamelku, kterou si schoval z jídelny. Skicu jejího profilu osvětleného sluncem. Krásný kámen, safírově modrý, ohlazený mořem. Každá z těchto věcí je jako tiché připomenutí. *Myslím na tebe. Doufám, že jsi v pořádku. Přál bych si, abych mohl udělat víc.* Sam si skicu schová doma v polici svého psacího stolu a kámen nosí v kapse jako talisman pro štěstí.

Její matka sedí u kuchyňského stolu brzy ráno i pozdě v noci a odepisuje na pracovní inzeráty na internetu. Sam ji občas vidí vycházet z bytu sousedů s kbelíkem čistících prostředků a drátěnkami, poté co jim za dvacet dolarů uklidila. Uchází se o práci v restauracích, motelech, divadlech i kancelářských budovách. Na call centrum nemluví dost dobře anglicky. Pro práci u pokladny v obchodě je její tvář příliš zjizvená – mohla by děsit zákazníky. Na mytí nádobí v kuchyni je kvůli svým zraněním příliš pomalá. Sam vždycky pozná, když pohovor nedopadne dobře. Vráti se ze školy a vidí, že její matka je už doma, leží schoulená na gauči a zírá na televizi, aniž by ji doopravdy vnímala, s unaveným a vyčerpaným výrazem. Sam přehlíží tak dokonale, že se zdá, jako by si vůbec neuvědomovala, že tam její dcera je.

Sam z ustavičného strachu často bolí břicho. Snaží se připravit pro matku večeři, když je příliš vyčerpaná na vaření, dbá na to, aby matka něco snědla, snáší její stále výbušnější nálady a říká si, že není matčina vina, když jí zapomene předem oznámit, že se vrátí domů pozdě. Sam se rozhlíží po okolí, kde by mohla najít práci, i když matka je kategoricky proti tomu, aby se věnovala čemukoli, co by mohlo negativně ovlivnit její studium.

V noci Sam spočítá skromné peníze, které její matka musí vydělavat na různých brigádách, a dojde k číslu, které zdaleka nestačí na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rudé město.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.